



Nekega dne je kokoš znesla jajce. Sedla je nanj. Ko pa se je zvalilo pišče, je bila zelo presenečena. Tako zelo se je razlikovalo od drugih. Moje pišče ni normalno si je žalostno rekla.

Minili so meseci. Mali orlič je imel veliko težav z prilagajanjem. Njegova krila, kljun in kremplji so vse bolj rasli. Bili so prava ovira. Njegova hoja še zdaleč ni bila elegantna in so se mu smejale celo race. Ko je hotel kljuniti zrno, se je z glavo zaletel v tla. Njegov kljun ni mogel pobrati zrnja. Ponoči se je le stežka ujel na prečki kokošnjaka.

Ko je prišel čas, da se zaroči, ga ni hotela nobena kokoška. Smejale so se, ko se jim je približal, da bi poklepetal z njimi. Mladi petelini so ga kljuvali. Imenovali so ga nenormalna, krilata pošast, sramota dvorišča.

Nekega dne je zagledal prelepo ptico, ki je jadrjala na nebu. Kokoši in petelini so se prestrašeno poskrili pod drevesa in grmičevje. On je storil enako, vendar ptice ni izpustil izpred oči. »Tako je lepa!« je vzkliknil mladi orlič. Mati koklja pa je rekla: »To je orel, najlepša in najmogočnejša ptica med vsemi na nebu.«

»Kako rad bi bil kakor on, « je z občudovanjem odvrnil orel.

»Žal nisi orel, ampak samo pišče, in sicer eno izmed najbolj nenormalnih,« je odvrnila koklja. Orel je žalostno priklonil glavo in odvrnil: »Res je, nisem orel. Sem le pišče in to eno samo eno najnavadnejših piščet. Minila so leta in orel je umrl od starosti v kokošnjaku, ne da bi se zavedal samega sebe.

Mnogo takih zgodb obstaja. V glavnem imajo srečen konec. Ko sem prebral tole, sem bil razočaran. Želel sem, da bi kdo posredoval in izvlekel mlado pišče iz kokošnjaka ter mu povedal, da je orel, ga naučil leteti in ga poslal na nebo.

Orel je resnično lepa ptica. Vzbuja občudovanje in spoštovanje. Orel, ki je prepričan, da je pišče nima smisla. To je posmeh skladnosti in naravnemu redu stvari. Pa vendar je veliko moških in žensk, ki so podobni temu orlu, podcenjujejo se in omalovažujejo, si pravijo, da so samo mali ljudje, usojeni na trdo delo in trpljenje med množico istih.

Usojeno jim je delati to kar znajo in pustijo, da jim drugi urejajo njihovo okolico in razmere za življenje. Poraženi so še pred bojem. Tekmo so izgubili še preden so stopili na tekališče. Vsi vrhunski športniki vam lahko potrdijo, da se zmaga najprej pridobi v umu.

John Graz

{comments on}